

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Teresa Southwick

Se szó, se beszéd

Bonnie Gardener

Az igazi nyeremény

Laura Marie Altom

Nyitótánc

Minden percé különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Teresa Ann Southwick, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *At the Millionaire's Request* (Silhouette Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* E. Fejes Júlia

© *Harlequin Books S. A., 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Priceless Marriage* (Harlequin American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Gärtner Zita

© *Laura Marie Altom, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A mű eredeti címe: *Dancing with Dalton* (Harlequin American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Járdán Eszter

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 336. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN ISBN 978-963-540-244-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Teresa Southwick
Se szó, se beszéd

1. FEJEZET

Gavin Spencer még az ördöggel is lepaktált volna annak érdekében, hogy segíthessen a fián. Talán ez itt már maga a pokol, gondolta, és a vörös, túskehajú diákra bámult. A fiú annyi piercinget viselt az arcán, hogy úgy nézett ki, mintha fejfel belezuhant volna egy láda horogba.

– Az iskola titkárságán azt mondták, hogy itt találom Jane Taylort – mondta a fiatalnak, aki úgy nézett ki, mint aki mindjárt lecsúszik a székről.

– Kit?

– A tanárnődet.

– Úgy érti, a helyettesítőt?

– Amennyiben Jane Taylor a helyettesítő, akkor igen.

– Miért keresi?

– Az, hogy miért keresem őt, nem tartozik rád. Hol van?

Az irokéz kinézetű fiú megvonta a vállát.

Semmi kétség, ez itt tényleg a pokol, és a férfi másodpercről másodpercre nehezebben tudta elhinni, hogy Jane Taylor valóban az az angyal, akit a fia orvosa ajánlott neki.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy nő lépett be rajta egy másik diák kíséretében. Gavin legnagyobb megkönnyebbülésére a nő vállig érő szőke haja teljesen szokványosan nézett ki. Piercingek helyett ezüst fülbevalót viselt. Fiatalnak tűnt, de a tengerészkék nadrág, a hosszú ujjú, fehér pamutblúz és a kényelmes, lapos sarkú cipő elárulta, hogy nem tizenéves már.

– Sullivan, neked már régen haza kellett volna menned – mondta a nő a punknak.

– Rá vártam – pattant fel a fiú, félresöpörte a tanárnőt az útból, majd a társára vetette magát.

A tanárnő gyorsan túltette magát az ijedségen, és a kakaskodók közé ugrott.

– Azonnal hagyjátok abba! – utasította őket, miközben tenyerét a mellkasukra tette.

De a fiúk elszánt tekintete arról árulkodott, hogy nem fogják egyhamar feladni a küzdelmet. Mielőtt a tanárnő kitérhetett volna, egy eltévedt pofon őt is telibe találta.

Gavin a két tinédzser közé ugrott, és szabad kezével biztonságba helyezte a nőt.

– Húzdójon hátra! – szólította fel. – És hívjon segítséget, amíg én megakadályozom őket, hogy megöljék egymást.

A nő bólintott, majd a falra szerelt telefonhoz lépett. Két perccel később kinyílt az ajtó, és egy zömök biztonsági őr viharzott be. A két fiú megdermedt. A férfi rövid ideig bámulta őket, majd mérgesen megszóvalta a fejét.

– Nyomás az irodába! – üvöltötte. – De azonnal!

Az irokéz külsejű fiú megsemmisítő pillantást vetett Gavin felé, majd hanyag léptekkel távozott. Minden egyes lépése azt sugallta: „Gyűlöllek téged is, és minden más felnőttet ezen a bolygón.” Társa hasonló lassúsággal követte.

– Jól van? – kérdezte az őr a tanárnőtől.

– Igen – felelte az megkönnyebült sóhajjal.

Miután az ajtó becsukódott a díszes társaság mögött, Gavin és a tanárnő kettesben maradt.

– Köszönöm a segítségét – fordult a nő Gavin felé. Remegett a keze, amikor szőke haját a füle mögé simította.

– Örülök, hogy itt voltam.

Gavin tetőtől talpig végigmérte a tanárnőt, aki karcsú volt, szinte már törékeny. Csak most vette észre a piros foltot a szeme alatt. Finoman az arcához érintette az ujját, és óvatosan megtapogatta a kezdődő duzzanatot.

– Erre jeget kellene tenni. Tényleg jól van?

– Igen, köszönöm. De miért jött tulajdonképpen?

– Jane Taylort keresem.

– Akkor megtalálta. Maga kicsoda?
– Gavin Spencer vagyok.
– Ez a név nem mond nekem semmit – nézett a lány zavartan. – Valamelyik osztályomba jár a gyereke?

Gavin tekintete végigsiklott a termen, a beázásokon, az összekarcolt asztallapokon. A tanterem nem volt valami hívogató.

– Sokkal lényegesebb kérdés, hogy maga mit keres itt – felelte a férfi. – Mindazok után, aminek az imént szemtanúja voltam, úgy gondolom, az adófizetők pénzét tankönyvek és számítógépek helyett jobb lenne gázsprayre és önvédelmi tanfolyamokra költeni.

A lány elnevette magát. Nevetése gyönyörű volt, és elűzte a kék szeme körüli sötét árnyakat.

– Azért nem olyan rossz a helyzet. Én szívesen dolgozom tinédzserekkel, ők mindig vidámak, és ösztönösen viselkednek.

– Gyakran helyettesít itt?

– Úgyszólván folyamatosan. Átvettem egy olyan tanárnő osztályát, aki gyereket vár. – A lány szeméből megint kihunyt a fény, és újból árnyék vetült rá. Gavin szívesen megtudta volna, miért.

– Leginkább attól félek, hogy ha megöregszünk, ők fognak majd gondoskodni a jólétünkről – mondta a férfi.

– Csak reménykedhetünk benne, hogy nem éppen ők ketten lesznek azok.

– Miért ezzel foglalkozik?

– Mert valamiből el kell tartanom magam. De még nem felelt a kérdésekre. Valamelyik diák miatt jött?

– Nem. Magához mint logopédushoz jöttem.

– Honnan tudja, hogy az vagyok? – kérdezett vissza a lány élesen.

– Dr. McKnight beszélt magáról. A fiamról van szó, aki Kristin Hunters osztályába jár az alsó tagozatban.

– Ismerem őt, Kristinnél a legjobb kezekben van a gyereke, és nem is járhatna jobb iskolába.

Ezt Gavin is tudta: a Northbridge Elementary a környék legjobb általános iskolájának számított. Persze volt néhány dolog, amit ő sem tudott megadni a fiának. Egy anyát például.

Gavin maga is anya nélkül nőtt fel, ennek ellenére tisztességes ember lett belőle. És Sean is azzá fog válni, ahhoz a legkisebb kétsége sem fért, hiszen a fiú remekül fejlődött, egészen addig a szörnyű napig...

– Ez valóban jó iskola – ismerte el a férfi is, miközben igyekezett félretenni a fájdalmas emlékeket.
– A fiam egy eséskor agysérülést szenvedett, és a baleset megváltoztatta. Gyógykezelésre van szüksége, és nekem magát ajánlották, Ms. Taylor. Úgy tudom, e téren maga a legjobb.

– Nagyon sajnálom, Mr. Spencer, de én... már nem dolgozom logopédusként, és nem is tudok segíteni a fiának. – A lány elfordult, és az íróasztalhoz lépett. Kihúzta a legalsó fiókot, kivette a táskáját, és a vállára akasztotta. De mielőtt kimehetett volna a teremből, a férfi megragadta a karját.

– Várjon! Máris eldöntötte? Csak így?

A lány először meglepetten a férfi arcára, majd a kezére nézett. Gavin elengedte.

– Nem, nem csak így. Nem szükséges döntenem, mivel már nem gyakorolom a hivatásomat. A viszontlátásra! – A hangja hirtelen együttérzővé vált. – Sajnálom, ami a fiával történt. Tényleg remélem, hogy talál neki valakit, aki segíteni tud.

– Én már találtam valakit.

– De nem a megfelelő embert. Én semmit sem tehetek érte.

– Én egészen mást hallottam.

– Akkor rosszul hallotta.

Jane már azt hitte, az élete végre visszatért a rendes kerékvágásba. Egészen addig, amíg Gavin Spencer fel nem bukkant. Két nappal korábbi találkozásuk alkalmával látta a dühöt és a szomorúságot a férfi szemében, amikor a fiáról beszélt. Márpedig ő nagyon is jól ismerte mindkét

érzést. De az ő fia legalább még élt. Amikor a saját fiára gondolt, a fájdalom szinte elvette az eszét. Brian, az az édes kisgyerek szörnyen hiányzott neki. Még ma is. Mindig.

Ezért sem tudott teljes szívvel egyetlen más gyerekkel sem foglalkozni. Egyszerűen nem bírta elviselni.

Könnyek lepték el a szemét. A fájdalmas emlékeket Gavin Spencer idézte fel benne.

Fáradtan kormányozta a kisautót a ház hosszú beállójához. Csak akkor pillantotta meg a kedvelt öreg viktoriánus villát, amikor maga mögött hagyta az utat szegélyező ciprusokat. Ebben a házban nőtt fel, amely már három generáció óta a családja birtokában volt, és most is itt élt az anyjával meg a nagynénjével. Semmiképpen sem szabad, hogy éppen ő legyen az, aki elveszíti a birtokot, és mindent meg akart tenni annak érdekében, hogy a család tulajdonában maradhasson.

Homlokráncolva parkolt le a bejárat előtt álló fekete limuzin mögött. Amikor leállította a motort, az autó még egy kissé megrázkódott, mielőtt végleg elcsendesedett volna. Amennyire tudta, anyja és nagynénje nem ismert senkit, aki ilyen drága autóval járt volna.

Jane belépett a házat körülölelő széles verandára. Még egy pillantást vetett az idegen járműre, és azon töprengett, vajon máris egy szikár, sötét bajuszú bankalkalmazott vár-e rá odabent, hogy elvegye tőle az otthonát. Képtelenség! Különbösen is pontosan fizette a hitel részleteit, amiről az anyja nem is tudott.

A konyha felé indult, ahonnan a hangokat hallotta. Egy férfi hangját, amely nyugtalanítóan ismerősnek tűnt. Megállt az átjáróban, és látta, hogy anyja és Gavin Spencer az étkezőasztalnál ül. A férfi szemmel láthatóan nem hagyta magát egykönnyen elutasítani.

– Jane, na itt vagy végre! Már aggódtam miattad. – Evelyn Taylor idegesen forgatta kezében a virágmintás porceláncsészét, és a vele szemben ülő férfira nézett. – Jane, ugye emlékszel Gavin Spencerre? Éppen azt mesélte, hogyan segített az osztályteremben elsimítani egy veszekedést.

– Hogy van az arca? – kérdezte a férfi.

A lány ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse a duzzanatot. A színes véraláfutáshoz egyetlen púder sem illett.

– Jól. És igen, emlékszem magára. – Ahhoz, hogy az ember el tudja felejteni Gavin Spencert, súlyos emlékezetkiesésben kellene szenvednie. A férfi magas volt, napbarnított, és pizszokul jóképű. Szeme szinte fekete volt, és szikrázott az energiától, kisportolt teste életerőt sugárzott.

– Ez az iskola... – Jane anyja megborzongott. – A legrosszabb híre van a környéken. Állandóan aggódom a lányom miatt.

– Anya, kérlek, ne kezd megint előlről!

Jane dühösen nézett a férfira. Bár a véraláfutást nem tudta eltitkolni az anyja elől, valami ártatlanabb magyarázatot kitalálhatott volna rá. A tanárnőt azonban sokkal jobban nyugtalanította a férfi ittléte. Honnan tudta, hogy hol lakik? Miből gondolta, hogy ezúttal majd másként dönt?

Evelyn Taylor ekkor az órára nézett, majd felpattant.

– Te jószágos ég, milyen késő van! El fogok késni a moziból.

– Anyu, várj még!

– Nem tudok. Lil nénikéddel már éppen indulni készültünk, amikor Mr. Spencer betoppant. Lilt előreküldtem, hogy vegye meg a jegyeket. Hiszen tudod, mennyire utálja, ha sötétben kell megkeresnünk a helyünket! Később találkozunk, kincsem – puszilta meg a lánya arcát. – Örülök, hogy megismertem, Mr. Spencer.

Mielőtt Jane tiltakozhatott volna, máris kettesben maradt a férfival, ami igencsak aggasztotta. Gavin Spencer magas volt, jóképű, meggyőző és túlságosan is... vonzó.

– Mit akar itt? – kérdezte tőle nyíltan.

– Hogy befejezzük a legutóbbi beszélgetésünket.

– Részemről azt már befejezettnek nyilvánítottam.

– Adjon esélyt, hogy meggyőzzem! – kérlelte a férfi.

– Csak az idejét pazarolja.

– Ezt nem hiszem, Ms. Taylor.

Jane-t az a kellemetlen érzés fogta el, hogy a férfi rá tudja venni az embereket, hogy saját

akarataik ellen cselekedjenek. Azonban nála nem fog sikert elérni. Brian halála után megpróbált továbbra is logopédusként dolgozni, de egyszerűen fájdalmat okozott neki, hogy kisgyerekekkel kell érintkeznie. Ezért vonult vissza, és ezért nem tudta már megtalálni a hangot a kis pácienseivel. Márpedig így nem tud segíteni rajtuk.

Jane úgy döntött, hogy eltereli a beszélgetést.

– Honnan tudta, hol lakom?

A férfi megvonta a vállát.

– Az internet korában mi sem egyszerűbb, mint megtalálni valakit.

– Én ezt egyértelműen a magánszférám megsértéseként értékelem. De maga nyilvánvalóan nem az a típus, aki ebből gondot csinál.

– Egy apának mindent meg kell tennie a gyermeke érdekében – felelte a férfi kurtán. – Ő még csak hatéves.

A lány úgy érezte, mintha jeges kéz markolta volna meg a szívét, szinte elállt tőle a lélegzete. Brian is éppen most lett volna hatéves!

– Már elmagyaráztam magának, hogy nem dolgozom többé gyerekekkel.

– És ez hogyan egyeztethető össze a tanárnői állásával?

– A középiskola más. – Amikor látta, hogy a férfi összevonja a szemöldökét, még hozzátette:

– Na jó, jogilag még ők is gyerekek. De az iskolában nekem inkább felnőtteknek tűnnek, akik túlságosan is lobbanékonyan viselkednek.

– Hagyjuk a szőrszálhasogatást, jó? Sean tanítónője és orvosa is azt mesélte, hogy maga jóformán csodákra képes.

– De azt nem tudja, hogy...

– Nem is kell tudnom. Bármire kész lennék, ha meg nem történtté tehetném, ami a fiammal történt. Én nem tudok rajta segíteni, de maga igen.

– Már én sem.

– Én ezt nem fogadom el.

Jane látta, hogy a férfi komolyan gondolja. Mégis hogy merészeli őt ilyen nyomás alá helyezni? Miért nem elégszik meg egyszerűen a válaszával?

De tudta, hogy úgylis visszajönne. Minden bizonnyal csak akkor hagyná békén, ha megtudná, miért adta fel a hivatását.

– Magyarázatot akar, Mr. Spencer? – sóhajtott egy nagyot. – Rendben van. Ezt úgy nevezik, hogy túlélési ösztön. Ugyanis már nem vagyok képes rá, hogy bele tudjam képzelni magam egy gyermek helyzetébe. Márpedig erre van szükség, ha az ember közel akar kerülni hozzájuk. Odaadás meg összpontosítás nélkül nem megy, és erre a két dologra én már nem vagyok képes.

– Miért nem?

– Mert már nincs hozzá lelkerőm. Akkor veszett ki belőlem, amikor a fiam meghalt.

Gavin nem tudta, mit mondhatna erre.

– Idehallgasson! Tudom, mit érez...

– Nem, Gavin! – Jane hangja gyenge volt, mintha bármelyik pillanatban elhalhatna. Olyan erősen kapaszkodott az öreg szék támlájába, hogy ujjpercei elfehéredtek. – Nem értheti meg, hogy mit érzek, hiszen a maga fia él.

Bármennyire komoly volt is Gavin szándéka, hogy vigaszt nyújtson a lánynak, segíteni aligha tud neki.

– Mi történt vele? – kérdezte csendesen.

– Brian volt a neve – suttogta a lány, és ajkán halvány mosoly játszadozott. – Édes kisfiú volt. Érzékeny, okos.

– Beteg volt?

– Nem, elütötte egy autó. Kiszaladt az úttestre a labdája után...

A férfiban megfogalmazódott egy gondolat, de nem mondta ki hangosan: vajon ki vigyázott rá akkor? A baleset óta a lány biztosan számtalan kínzó kérdést tett már fel magának. Ezt a helyzetet ő maga is jól ismerte. Mi történt volna, ha Sean nem zuhan a sziklára, és nem üti be a fejét? Vajon

ugyanaz az élénk fiú marad, mint aki korábban volt?

De nem maradt ugyanaz, és Gavin most ezért volt itt.

– Mi a helyzet Brian apjával?

Jane szemében furcsa fény villant.

– A férjem alig hat hónappal később halt meg, szintén közlekedési balesetben.

– Sajnálom.

A lány pillantása elárulta, hogy nem tart igényt az együttérzésre.

– Igaza van, fogalmam sincs, mit érez. És, hogy őszinte legyek, egyáltalán nem is akarom tudni.

Én is közel álltam ahhoz, hogy elveszítsem a fiamat, és ez nekem éppen elég.

– Biztosan nagyon nehéz lehetett magának. – A lány szorítása a szék háttámláján kissé enyhült.

– Az az időszak, amíg kómában feküdt, maga volt a pokol. Nem lehetett tudni, hogy túléli-e...

És Seannak most szüksége van a segítségére – mondta a férfi kurtán.

– Tudja a válaszomat. Nagyon sajnálom.

A kétségbeesés jóformán letaglózta Gavint, és majdnem elveszítette az önuralmát. Mit kellene tennie, hogy jobb belátásra bírja a lányt?

Körülnézett a konyhában, mintha ott találná meg a választ. A fehér konyhagépek és a szerelvények makulátlanul tiszták, de meglehetősen régiek voltak. A tölgyfa szekrények sürgős felújításra szorultak, és a falak sárga festése is alaposan elhalványult már. Amikor megérkezett, a viktoriánus villa a tornyocskával és a körbefutó verandával festőinek tűnt. De aztán alaposabban megnézte, és látta, hogy a tetőről hiányzik néhány cserép, és a korlát is meglehetősen hiányos és viharvert.

Gavin beletúrt a hajába.

– Idehallgasson! Ha pénzről van szó...

Ezt a szót nem lett volna szabad kimondania. Gavin meg mert volna esküdni rá, hogy a lány gerince mintha vasoszloppá változott volna. A *pénz* szótól nyilvánvalóan borsódzott a háta. Pillantása hirtelen dacos lett, állát kissé felszegte, de nem válaszolt.

– Jól meg tudnám fizetni. – Gavin igyekezett óvatosan fogalmazni. Egyszer már ajánlott sok pénzt egy nőnek, aki szántsándékkal esett tőle teherbe. Persze ahhoz is mindig két ember kell, de a nő azt állította, hogy szedi a tablettát. Azzal fenyegetőzött, hogy megszakíttatja a terhességét, ha Gavin nem fizet. Ő pedig fizetett.

Az, hogy egy ilyen alattomos, pénzéhes boszorka hogyan volt képes világra hozni egy olyan jólelkű, ártatlan gyermeket, mint Sean, örök rejtély maradt számára. Ő már az első pillantásra beleszeretett a fiába, és mindent megtenne, bármilyen összeget kifizetne annak érdekében, hogy segíteni tudjon rajta.

– Mondjon egy árat!

– Itt nem a pénzről van szó.

– Mégis, hol él maga? Látja rajtam, milyen kétségbeesett vagyok, miért nem használja ki a helyzetet? Mindenki megvásárolható.

– Ez meglehetősen cinikus hozzáállás.

– A sorscsapások nagyon jó tanítók, ezt magának is tudnia kell – jegyezte meg a férfi Jane véraláfutására pillantva.

– Higgye el, nálam jobban ezt senki sem érti meg – jegyezte meg a lány szárazon.

Gavin, bár nem volt érzéketlen ember, de lassan kifutott az időből. Semmi mást nem akart, csak azt, hogy a lány logopédusként foglalkozzon a fiával. Igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

– A vak is látja, hogy magának szüksége van a pénzre. Nekem viszont van belőle elég, tehát jól meg tudom fizetni. Ugyan már, Jane, mondjon végre igent!

– Nem tudok.

Ez a két szó úgy hangzott, mintha Jane belsejét marcangolta volna.

– Miért nem? Az ember azt gondolná, a veszteség, ami érte, még inkább arra sarkallja, hogy segítsen a sérült gyerekeken.

– Maga beképzelt, csökönyös idióta! Mégis mi jut eszébe? – A lány szeme dühösen villogott.

– Milyen jogon ítél el engem?

– Én nem ítélem el magát.

– Dehogynem! – támadt neki Jane. – Bár egyáltalán nem tartozik magára, de számomra egyszerűen túlságosan is fájdalmas a kisgyerekekkel való foglalkozás. De a döntésemnek volt egy szakmai háttere is.

– Ezt nem értem.

– Pedig egyszerű. Visszafogom az érzelmeimet, így védekezem a fájdalommal szemben. Az ember nem tartja a kezét a tűzbe, ha tudja, hogy megégeti. Én már képtelen vagyok gyerekekkel foglalkozni. – Elcsuklott a hangja. – Az, ami jó logopédussá tett, már összetört bennem.

Gavin látta, ahogy a lány a tizenéves gyerekekkel bánt. Még a két lázadó fiúról is csak jókat mondott. Lehet, hogy mindaz, ami jó logopédussá tette, csorbát szenvedett, de semmi esetre sem veszett ki belőle.

– Szeretnék személyesen meggyőződni arról, hogy elveszítette-e ezt a képességét – mondta a férfi, majd a tárcájából elővette a névjegyet, és az asztalra tette. – Tegyen meg nekem egy szívességet! Egyszerűen csak gondolja át még egyszer!

– Semmi sem változtathatja meg a döntésemet – felelte a lány. – Minden jót!

Látjuk mi még egymást, gondolta Gavin.

Jane letette a csésze gőzölgő teát az asztalra, majd leült. Kikíváncozott belőle egy kimerült sóhaj:

– Jólesik itthon lenni.

Miközben anyja megterítette az asztalt, Lil néni az ételt kavargatta a tűzhelyen.

– Kimerítő napod volt? – kérdezte Evelyn. – Fáradtnak nézel ki, drágám.

– Az is vagyok. – És ez nem csak amiatt volt, mert igyekezett megnevelni a nehezen kezelhető tizenéveseket. Az is hozzájárult a fáradtságához, hogy rosszul aludt, amiért Gavin Spencert okolta.

Hogy merészelte a férfi felidézni benne a fájdalmas emléket, amely ellen keményen harcolt az elmúlt két évben? Nemcsak azért, hogy felejtse, mert az lehetetlen, hanem azért, hogy csakis a szép dolgokra emlékezzen. Hogy a szívében továbbra is életben tudja tartani Briant...

– Jane, egyszerűen nem értem, miért nem keresel magadnak egy kevésbé megerőltető állást – mondta az anyja.

Jane azért dolgozott helyettesítő tanárként, mert azzal többet keresett.

– Néha úgy érzem, a gyerekeket egy birkózó is éppúgy taníthatná.

– Mit csináltak már megint azok a kis haramiák? – kérdezte Evelyn együttérzően.

– Csak a szokásosat. Nem kapcsolták ki a mobiltelefonjaikat. Ráadásul az egyikük megpróbált vele egy gyanútlan lány szoknyája alá fényképezni.

– A mi időnkben még a copfukat mártották bele a tintatartóba. Ez aztán a technikai fejlődés! – jegyezte meg Evelyn. – Tényleg kár, hogy már nem lehet vonalzóval a fejükre ütni.

– Ma már az iskolatitkárságra küldjük őket – magyarázta Jane, és úgy érezte magát, mint aki csődöt mondott, mert képtelen egyedül elboldogulni a védenccel.

Legnagyobb megkönnyebbülésére Lil néni egy hatalmas tál zöldborsólevessel lépett oda az asztalhoz, és ezzel félbeszakította a beszélgetést. A testvérek közül Lil volt az idősebb. Alacsonyabb volt, a haja szőke, a szeme mogyoróbarna. Egyikük sem ment férjhez soha, és Evelynnel ellentétben Lillianek gyermeke sem született. Jane számára olyan volt, mintha a második anyja lenne, igaz, ő sokkal diplomatikusabb volt, és távolról sem olyan szigorú.

– Jól fog esni a leves ebben a zord időben – mondta a nagynéni, miközben letette a tálát.

– Egy állandó állásnak vannak előnyei, kincsem – folytatta az anyja rendületlenül. – Akkor jobban meg tudod ismerni a diákjaidat és a gondjaikat.

– Minden rendben van, anya, elboldogulok így is.

Egy héttel korábban ehhez hasonló beszélgetést folytatott a munkájáról Gavin Spencerrel. A férfi azóta nem jelentkezett, ami egyrészt meglepte, másrészt csalódással töltötte el. Tulajdonképpen meg kellett volna könnyebbülnie, mert ha csak a férfi kifejező barna szemébe nézett, máris valami sajátos, nyugtalanító érzés lett úrrá rajta. Bármennyire szüksége volt is a pénzre, egyszerűen nem

volt képes megbirkózni azzal, amit a férfi kívánt tőle.

Ha újabb katasztrófa nem következik be, teljesíteni tudja pénzügyi kötelezettségeit anélkül, hogy bárki is tudomást szerezne az adósságáról. Előbb gyalogolna át mezítláb éles üvegcserepeken, mint hogy elmondja az anyjának és a nagynénjének, hogy meghitt otthonukat semmi sem mentené meg az árveréstől, ha csak egyetlen hónapra fizetés nélkül maradna.

– Jó étvágyat! – szakította félbe Lil a merengését.

– Nagyon finom illata van, Lil néni – nézett rá hálásan Jane. – Imádom a leveleidet.

– A nagynénéd kiváló szakács – dicsérte Evelyn is, majd leült a lányával szemben. – Nekem sohasem volt időm, hogy kiéljem magam a tűzhely mellett.

Ettől a mondtától Jane-ben ismét feltámadt a lelkifurdalás. Anyja egyedül nevelte fel őt, még egy olyan korban, amikor a társadalom nem sokat törődött az ilyen helyzetben lévő anyák gondjaival.

– Ahhoz, hogy valakiből jó szakács legyen, többre is szükség van – jegyezte meg a nagynéni halkan. Belekóstolt a levesbe, majd elégedetten bólintott. – Sokkal többre.

– Mire gondolsz? – kérdezte Jane.

– Az embernek akarnia is kell. Van, aki csak azért főz, mert muszáj neki. Minden tökfilkó, aki tud olvasni, főzni is tud a receptek alapján. De egy jó szakács elhivatott, szívesen próbál ki új dolgokat, és szeret kísérletezni az élelmiszerekkel.

– Attól tartok, ez a gén hiányzik belőlem – ismerte el Evelyn.

– Belőlem is – mondta Jane az üres tányérra meredve. Észre sem vette, milyen gyorsan felfalta a levest.

Ebéd után a hölgyek kizavarták Jane-t a konyhából, hogy kipihenje magát. Neki azonban erre nem volt ideje, mert ki kellett javítania a dolgozatokat. Mielőtt felment volna a szobájába, magához vette a dohányzóasztalon heverő postát. Szobája közvetlenül a konyha fölött volt, és egy szép, fedett erkély tartozott hozzá. Jane egy karosszéket és egy kanapét tett oda. Az egyik fal mellett állt a rózsaszínű takaróval leterített ágya, a másik falnál, közvetlenül az ajtó mellett az íróasztala.

Jane tekintete a legfelső levélre tévedt. Az egyik banktól érkezett. Furcsa érzés lett úrrá rajta, keze reszketni kezdett, amikor kinyitotta a borítékot. Többször is átfutotta az írást, és abban reménykedett, hogy félreérti a szöveget. Az azonban sajnos egyértelmű volt. Még egyszer elolvasta a szavakat: második jelzalog, utolsó részlet, hat hónap... Ez volt az a katasztrófa, amelytől mindig is rettegett.

Evelyn három évvel ezelőtti szívinfarktusa után anyja és nagynénje az ő nevére íratta a házat. Jane csak férje halála után szerzett tudomást párja játékszenvedélyéről és adósságairól. Azt nem tudta, mikor jegyezték be az első jelzalogot, de azt végképp nem értette, hogyan engedhettek meg neki egy másodikat is.

És ez a jelzalog most volt esedékes, az utolsó részletet hat hónapon belül kell kifizetnie. Férje nem csupán a házat tette kockára, hanem az összes hitelkártya teljes keretét is kimerítette. És most az összes tartozás Jane nyakába szakadt. Ezek után egyetlen bank sem fog neki hitelt nyújtani.

Lehuppant egy székre. Most mit tegyen?

Sokáig csak bámult maga elé, majd kábultan keresgélni kezdte Gavin névjegykártyáját.

– Sajnos, igaza volt, Gavin – mormolta maga elé, miközben felkapta a telefont. – Mindenki megvásárolható.

2. FEJEZET

Jane felsóhajtott, amikor öreg kisautója akadozva és köhögve megadta magát éppen Gavin kapuja előtt. Hála a férfi útmutatásának tudta, hogy a ház közvetlenül a parton áll, kilátással a Csendes-óceánra. Azt azonban, hogy az út ilyen meredek, a férfi egyetlen szóval sem említette.

– Derekasan viselkedtél, gratulálok, kicsi autóm! – mormolta maga elé, és megsimogatta a műszerfalat, mielőtt kiszállt volna.

Már sötét volt, az óceán felől hatalmas felhők kúsztak a szárazföld fölé, és úgy tűnt, a nagy, szürke ház jóformán beleolvad az égbe. Csak a tetőgerendák, az ablakok és az emeleti teraszok tiszta, fehér festése virított feltűnően. A gyeppolyan ápoltnak nézett ki, mint a margarétákkal teli virágágyás. A kíváncsi pillantásoktól a birtok szélén álló ciprusok óvták meg a lakókat.

Jane még egyszer körülnézett, de tudta, hogy ezzel csak a Gavinnal való találkozást szeretné elodáztatni. Sóhajtott egy nagyot, bátorságot erőltetett magára, majd odament a bejáráshoz. Pedig minden volt, csak éppen bátor nem, csupán a kétségbeesése hajtotta. Legszívesebben visszaszállt volna az autójába, és amilyen gyorsan csak lehet, legurult volna a dombról.

Némi tétovázás után becsöngetett. Gavinnal számított, és igencsak meglepődött, amikor egy magas, karcsú, ősz hajú férfi nyitott ajtót.

– Jó estét, én...

– Maga Ms. Taylor. Én pedig Henderson vagyok, a Cliff-ház gondnoka. Mr. Spencer szeretne volna személyesen fogadni önt, de az irodában feltartották. Elnézését kéri, rögtön megérkezik. Addig összeismertetem Seannal. A feleségem, Leonore itt a házvezetőnő, ő van most a fiúval a nappaliban.

Jane csak bólintott, és igyekezett leplezni az idegességét. Rettegett attól, ami ez után fog következni.

A nappali közvetlenül a konyha mellett volt. Az egyik sarokban hatalmas, zöld színű kárpitozott garnitúra állt hívogatóan, szemben vele egy óriási képernyőjű televízió. A kanapén egy idősebb nő ült, mellette egy kisfiú éppen műanyag dinoszauruszt rakott ki, majd további ősszobákat állított mellé. Jane maga is jól ismerte az állatok nevét, mert Brian mindennél jobban szerette ezeket a figurákat, és folyton arra kérte, hogy ezekről az őskori óriásokról olvasson neki.

Henderson előrement.

– Leonore, Sean, ő Ms. Taylor.

A barna szemű, barna hajú asszony kedvesen mosolygott.

– Isten hozta a Cliff-házban!

Jane-nek tulajdonképpen azt kellett volna válaszolnia, hogy örül, amiért itt lehet, de nem ezt mondta. Legszívesebben elszaladt volna, messzire a játék autókkal teli szőnyegtől, a csíkos pólót és farmernadrágot viselő kisfiútól. A gyerek fehér tornacipője pontosan olyan elnyűtt volt, mint Briané annak idején. A látvány fizikai fájdalmat okozott Jane-nek.

– Sajnálom, hogy elkéstem – lépett be a helyiségbe Gavin. A kisfiú sugárzó arccal ugrott fel és futott oda az apjához.

Brian is mindig ezt csinálta, ha Jane hazaért. A lány szemét ellepték a könnyek, és visszafojtott lélegzettel várta, hogy a gyerek örömsikollyal apja karjába ugorjon. De nem ez történt.

Gavin a fia arcába nézett.

– Szervusz, kishaver! Szép napod volt?

Sean bólintott.

– Megismerkedtél már Ms. Taylорral?

A fiú ezúttal a lányra mutatott, majd megint bólintott.

– Helyes. Ő fog neked segíteni abban, hogy megint tudj beszélni. – Gavin letette a gyermeket, de a kisfiú még egy pillanatig átkarolta a lábát, és hatalmas, kérdő szemmel bámult az apjára.

Vajon örökölte-e az ő elszántságát? – töprengett Jane. Az ugyanis sokat segítene neki a kezelés eredményességében.

Gavin megsimogatta a gyerek sötét haját.

– Apunak most beszélnie kell Jane-nel, te addig itt maradsz Leonore-ral. – Sean a dinoszauruszokra mutatott. – Igen, játszhatok a játékaival – felelte neki a férfi.

A fiú azonban megrázta a fejét, és először Gavinre, majd ismét a játékokra mutatott.

– Én most nem tudok veled játszani. Majd később – mondta a férfi, majd a lányhoz fordult. – A dolgozószobámban beszélgethetünk.

Jane figyelmét nem kerülte el Sean csalódott tekintete. Követte a férfit végig a folyosón a dolgozószobába, amely elegánsan, egyszersmind férfiasan volt berendezve. A falak tölgyfa borításúak voltak, a sötétzöld szőnyeg közepén szintén tölgyfa íróasztal állt. A szoba egyik oldalán hatalmas ablakokból az óceánra lehetett rálátni. Az íróasztal előtt két fejtámlás bőrszék állt, Gavin egy kézmozdulattal ott kínálta helyet. Aztán levette és az íróasztal mögötti szék támlájára tette a zakóját. Leült, kioldotta a nyakkendőjét, és felgyúrta fehér ingének ujját.

– Szóval – kezdte, és összekulcsolta kezét az íróasztalon – köszönöm, hogy eljött. Megkérdezhetem, hogy miért változtatta meg a döntését?

Miután Jane korábban határozottan elutasította a férfi ajánlatát, ez a kérdés természetesen indokolt volt, de ez mégsem jelentette azt, hogy Gavinnek mindenről tudnia kell.

– Mondjuk úgy: volt egy gyenge pillanatom.

A férfi néhány percig fürkészte a lányt, majd megvonta a vállát.

– Tulajdonképpen mindegy is. A fő, hogy itt van, és ezért hálás is vagyok magának.

Hálásnak nem kell lennie, gondolta Jane.

– Sean sérülése a bal oldali agyféltekét érte – mondta, és ezzel rögtön a lényegre is tért.

– Igen – erősítette meg a férfi. – Ezt maga honnan tudja?

– A beszédközpont ott helyezkedik el.

– Sean valaha kimondottan sokat csevegett.

– Egy traumás agyi sérülés esetén a fejet ért ütés nem csupán a beszédképességet korlátozza.

– Igen, az orvos elmondta nekem.

– Azt is megemlítette, hogy az olvasási képesség korlátozottsága is fennállhat? Éppúgy mint bizonyos szociális készségeké. Az illetőnek nehézséget okoz uralkodnia az érzelmein, nem tudja helyesen megítélni cselekedetei következményeit és legyőzni a csalódottságát.

Gavin ismét bólintott.

– Pusztán orvosi szempontból már nem lehet rajta segíteni. A neurológus szerint egy átfogó kognitív kezelés révén Sean visszanyerheti azokat az agyfunkcióit, amelyeket a trauma során elveszített.

– Az jó. El kell végeznem rajta néhány tesztet, hogy megállapíthassam, milyen szinten van most, és utána összeállítok egy kezelési tervet.

Jane tudta, hogy minden kezelés során a legnagyobb hangsúly a kezelőorvoson van. Mielőtt hozzákezd, akár csak egy tábornoknak, tudnia kell, milyen hadsereg áll rendelkezésére.

– Gavin, nekem meggyőződésem, hogy maga a szívén viseli Sean sorsát. De mi a helyzet a fiú anyjával?

– Ő ebben nem vesz részt – szakította félbe Gavin.

– Tudnia kell, hogy a beszédzavaros gyerekek legtöbbször akkor érik el a legjobb eredményt, ha mindkét szülő közreműködik a kezelésben.

– Sean anyjának nincs kapcsolata a gyerekekkel.

– Értem.

– Aligha hiszem. – A férfi szeme összeszűkül.

– Igaza van – felelte Jane. – Én ezt tényleg nem értem, de valószínűleg ő lehetett az a nő, aki ilyen cinikus és bizalmatlanná változtatta magát.

– Ebben nem téved. – Megrándult egy izom a férfi arcán. – De azt tudnia kell, hogy Sean sokkal jobban van nélküle.

Jane-ben akarata ellenére is feléledt a kíváncsiság. A férfi ezek szerint egyedül neveli a kisiút. Amikor feltámadt benne a sajnálat, gyorsan elnyomta magában az érzést. A férfi a megbízója. Hogy eredményesen tudjon foglalkozni a gyerekekkel, meg kell értenie a helyzetét, de nőként nem akart érzelmeket táplálni Gavin iránt.

– És mi a helyzet a nagyszülőkkel? – érdeklődött.

Gavin megrázta a fejét.

– Az apám két évvel ezelőtt meghalt.

Jane kivárt, de a férfi az anyjáról nem tett említést.

– És ki vigyáz a gyerekekre, amikor maga dolgozik?

– Henderson és Leonore. Ők már Sean születése idején is velem voltak.

– Tehát gyakorlatilag a családhoz tartoznak?

– Igen, a fiam mindkettejüknek nagyon sokat jelent.

– Nagyszerű. De számára maga a legfontosabb ember a világon – nézett Jane a férfi szemébe.

– És én mindent meg is teszek, amit kell.

– Beszél Sean egyáltalán?

– Nem sokat – válaszolta a férfi szomorúan. – Időnként egy-egy szót, de teljes mondatot soha.

– Nagyon helyes kisgyerek – mondta a lány halkán. Ismét hatalmába kerítette egy érzés, amit igyekezett elnyomni magában.

– Azt akarom, hogy minden ugyanolyan legyen, mint azelőtt volt.

Persze, gondolta Jane. De nem ez volt a megfelelő időpont elmagyarázni az apának, hogy a baleset örökre megváltoztatta Seant. Senki sem marad ugyanaz, aki volt, ha ilyesmit élt át.

Annak érdekében, hogy a legjobb eredményt érje el, Jane-nek szoros kapcsolatot kell kialakítania a kisiúval. De hogyan, ha minden porcikája tiltakozik ez ellen?

Gavin remélhetőleg nem tévedett, amikor őhöz fordult és bízott benne, s ő sem volt túl merész, amikor elfogadta a megbízást.

– Mindent el fogok követni – ígérte, és felállt.

Ezzel igazat mondott. Mindent, ami megmaradt, mozgósítani fog a cél érdekében. De a szíve nem tartozott ide. Azt nem tudta felajánlani sem a gyerekeknek, sem az apjának.

Négy hét telt már el Jane első, Cliff-házban tett látogatása óta. Gavin a nappali ajtaja előtt állt. Seant és a lányt figyelte, de ők nem vették észre. Mindketten a padlón ültek, és dinoszauruszt raktak ki egy puzzle-ból. Jane először hagyta, hogy a gyerek kitapogassa a hiányzó darab helyét, majd ujját a darabhoz vezette, és segített neki a helyére illeszteni.

– Ügyes vagy! – mosolygott rá elismerően. – Most az ujjaidal tapogasd ki a következő lyukat, aztán az oda tartozó darabkát. Utána a helyére teszed.

Sean a homlokát ráncolta, erősen figyelt, aztán elkezdte végrehajtani a feladatot. De a következő pillanatban zavartan pislogott.

– Minden rendben van, kincsem. Keresd meg az üres helyet! – Amikor a kisiú bátran bólintott, és megtalálta a helyet, a lány rámosolygott. – Helyes. És most?

A kisiú kicsit gondolkodott, majd a helyére tette a hiányzó darabot.

– Nagyszerű! Meg tudod csinálni. – Jane felemelte a tenyerét, Sean pedig belecsapott, majd örömtől sugárzó arccal odébb mászott a padlón.

– Azt hiszem, kellene csinálnunk néhány lazító tornagyakorlatot – mondta a lány, majd felállt, és intett a gyerekeknek. Sean utánozni kezdte. Jane ide-oda forgatta a fejét, előre hajolt, hogy megérintse a lábujját. Gavin tekintete akaratlanul is a fekete nadrágba bújtatott fenekére tévedt. Amióta elkezdődött a kezelés, a férfi többször is korábban hazajött, hogy titokban meglesse őket.

Sean ekkor észrevette az apját, átszaladt a szobán, de nem szólalt meg. Gavin szíve fájdalmasan összeszorult. Nagyon vágyott rá, hogy hallja, amint a fia felkiált: apu!

Megsimogatta a gyerek fejét, majd a lányra nézett, akinek az arca időközben elkomorult. Gavin döbbenet tapasztalta, mennyire hiányzik neki Jane mosolya.

– Szia, kishaver! Hogy vagy? – Sean a puzzle felé mutatott. – Értem, szóval azzal játszottatok.

– Sean szereti a puzzle-t – vetette közbe a lány. – Ügyes kisfiú.
– Ez csak természetes, hiszen ő egy Spencer. – De az, hogy a fia ügyesen kirakja a játékot, nem az az előrelépés volt, amire Gavin számított. – Szeretnék magával beszélni – fordult a lányhoz. – Van néhány perce?

– Persze.

Kivitték Seant a konyhába Leonore-hoz, majd átmentek a dolgozószobába. A férfi az íróasztala mögül nézte Jane-t, aki kezét összekulcsolva ült.

– Rögtön rá is térek a lényegre. Úgy látom, a fiam állapota semmit sem változott.

– Én is így látom.

Ez a válasz meglepte a férfit. Megszokta már, hogy ha valaki nem tudott sikert elérni, az elnézést kért, vagy szépítette a teljesítményét. Jane ezzel szemben állta a tekintetét, és nem mentegetőzött.

– Meg tudja magyarázni, miért nem lépett fel javulás?

– Igen, meg tudom – emelte fel az állát a lány. – Azért, mert Sean egy kisfiú, nem pedig egy üzleti projekt. A tempóját ő maga fogja meghatározni, és nem fog a maga időbeosztásához igazodni.

– Mindazok után, amit magáról hallottam, azt hittem...

– Hogy csak csettintennem kell, és a gyerek már meg is gyógyul? – szakította félbe.

– Körülbelül – ismerte el a férfi.

– Itt nem valami csodálatos gyógyulásról van szó, hanem arról, hogy egy megbénult agytevékenységet újraindítsunk. – A lány hangja lágy, türelmes és megnyugtató volt. – Ehhez nagyon sok munkára van szükség. És főleg időre.

Gavin tudta, hogyan kezeli a lány a fiát: játékosan, de szigorúan. Elszántan, de nem görcsösen. Olyan melegséget sugárzott, amely belülről áradt, és egészen természetesnek tűnt. Aztán a mosolya! A pokolba is, nem akar vonzalmat érezni iránta!

– Meddig fog tartani ez a kezelés? – kérdezte idegesen, mert attól félt, hogy a fia már soha többé nem lesz olyan, mint korábban. Vissza akarta kapni őt, mégpedig most. És ha ez nem megy, legalább garanciát akart rá, és egy belátható időpontot.

– Azt nem tudom megmondani.

– Csak vannak tapasztalatai, nem? Amikor az apám rákos lett, az orvosok megmondták, meddig élhet még, és ez a jóslat szinte napra pontosan helyesnek bizonyult – felelte a férfi.

– De itt egészen másról van szó. Az orvosoknak tanulmányok, adatok és tesztek állnak rendelkezésükre. A beszédterápiánál nincsenek időintervallumok. Minden gyerek más és más, mint ahogy minden sérülés is.

– Legalább egy hozzávetőleges becslést tud adni?

– Nem – rázta meg a fejét a lány. – De azt már most mondhatom, hogy talán gyorsabb hatást lehetne elérni, ha maga is részt venne a kezelésben.

– Nekem is ki kell raknom a puzzle-t?

– Az a gyakorlat segít az összpontosításban, azonkívül a kéz és a szem koordinációjában.

– Nekem úgy tűnt, mintha játszanának – ellenkezett a férfi.

– Mit gondol, Sean mekkora lelkesedéssel vetné alá magát a kezelésnek, ha abban semmi élvezetet nem találna?

– Úgy tűnik, halvány fogalmam sincs a maga munkájáról – vallotta be Gavin. – Miben lehetnék a segítségére?

– Megmutatom, mit kellene tennie. Azt ígérte, mindent el fog követni a fia érdekében. – A lány hangja most már egyáltalán nem volt lágy, sokkal inkább kihívó.

– Maga a szakember, Ms. Taylor, ezért fizetek magának egy kalap pénzt.

– Maga azt feltételezi rólam, hogy azért húzom el a kezelést, mert úgy még többet kereshetek?

A lány szája elkeskenyedett, kék szeme dühösen villogott.

Milyen gyönyörű vagy, amikor haragszol, suhant át Gavin fején. Valami olyasmi éledt fel benne, amit nem akart érezni.

– Nem ez lenne az első alkalom, hogy valaki egy kisgyereket használ fel ürügyként.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Jane.

Azt jelentette, hogy volt egy nő, aki a fiát használta fel az ő megszarolására, márpedig ezt másodjára nem fogja hagyni! Jane jólelkűnek és bizalomgerjesztőnek tűnt, de mi van, ha ő másodszorra is téved?

Mivel a férfi nem felelt, Jane felállt.

– Gavin, maga azt mondta, hogy bárki megvásárolható. De én nem vagyok bárki, maga pedig egyáltalán nem ismer engem.

– Hová akar kilyukadni?

– Maga kényszerített rá, hogy elfogadjam ezt a megbízást. Ha nem bízik meg bennem, már megyek is. Fogalma sincs, számomra milyen ára van ennek. Sean éppen... – kezdte, de hirtelen elhallgatott.

– Éppen...?

– Sean éppen annyi idős, mint Brian lenne most.

– Ezt nem tudtam – suttogta a férfi.

– Sok minden van, amit nem tud rólam, és én sem ismerem magát. Nem tudom, miért ilyen cinikus és bizalmatlan velem. Megmondtam, hogy korlátozottak a lehetőségeim, de maga mégis ragaszkodott hozzám. Ha meggondolta magát, ki velem, és én szívesen lemondok a feladatról.

Gavin látta, hogy a lány dühe elmúlt, és a helyébe kimerültség lépett. A szeme alatti finom bőrön sötét árnyak rajzolódtak ki. Amellett, hogy főállású tanárnő, heti három este még Seannel is foglalkozik. És a férfi éppen most jött rá, milyen sok erőt és figyelmet igényel ez a kezelés.

– Nem gondoltam meg magam – jelentette ki.

– Ha mégis, akkor szóljon! – Azzal a lány távozott, és elbúcsúzott a gyerektől is. Gavin utánament, és kinyitotta neki a kaput. Jane azonban nem fordult vissza, hanem beszállt a kocsijába, és elindította a motort, amely csak harmadszorra indult be.

Gavin nézte, ahogy az öreg jármű hátsó lámpái eltűnnek a ködben. Jane-t egyszerű, szürke lénynek tartotta mindaddig, amíg meg nem látta szemében a tüzet. Valószínűleg sokkal több rejtőzik benne, mint amit eddig mutatott magából.

Amikor a férfi rájött, hogy még mindig a ködöt bámulja, hátat fordított, majd bezárta az ajtót. Nagyon régen volt már, amikor utoljára ennyit foglalkozott gondolatban egy nővel. És az a legutóbbi alkalom szörnyű katasztrófával végződött.

3. FEJEZET

Jane játékokat és különböző kártyákat pakolt a hátizsákjába, amelyeken betűk, szavak és képek voltak, majd szétnézett a szobában. Van-e még valami, ami a foglalkozás során segítségül szolgálhat Sean tanításában?

Valaki kopogott az ajtón.

– Szabad! – kiáltotta Jane.

– Elmész? – lépett be a szobába az anyja a homlokát ráncolva.

– Igen, Sean Spencerhöz.

– Fáradtnak látszol, kedvesem.

Ez enyhe kifejezés volt. Jane olyan kimerültnek érezte magát, hogy minden lépés komoly erőfeszítésbe került. A középiskolai órák után megmaradt kevéske erejét mind felemésztette, hogy leplezze érzelmeit, ha Sean édes kis pofiját látja. De ha elismerné fáradtságát, akkor azt is meg kellene magyaráznia az anyjának, hogy miért vállalt másodállást. Márpedig ezt nem tehetette.

– Jól vagyok, mama.

– Az nem elég, hogy jól vagy. Miért teszed ki magad ennek is, miután egész nap azokkal a hálátlan kölykökkel fárasztod magad?

– Bármilyen különösen hangzik is, én kedvelem őket – mosolygott Jane.

– Lemondhatnál a másodállásról. – Evelyn komolyan nézett rá. – Nem kell ezzel a kisleánnyal dolgoznod, hiszen elég jó a fizetésed az iskolában.

Az ilyen jellegű beszélgetések meglehetősen gyakoriak voltak köztük. Jane férjének halála után Evelyn magától értetődően abból indult ki, hogy a férfinak volt életbiztosítása, valójában Jane csupán adóssághegyeket örökölt, melyekről az anyjának nem volt tudomása. Jane-nek tehát szüksége volt a kiegészítő jövedelemre, hogy megakadályozza a fenyegető pénzügyi katasztrófát. Kénytelen volt vidám arcot erőltetni magára.

– Sean nagyon intelligens kisleány, tele van energiával.

– És hogy megy a kezelés?

– Haladunk.

Még akkor is, ha a gyerek apja ezt másként látja. Lehet, hogy Gavin túl sokat követel? Eredményeket akar, de melyik apa viselkedne másként ilyen helyzetben?

– Ennek örülök – veregette meg Evelyn a lánya hátát. – De én aggódom miattad. Egész nap az osztályteremben állsz, és akkor még nem számoltam az órákra való felkészülést és a dolgozatok javítását. És aztán ott van még a három este, amit Seannel töltesz. A végén még belebetegszel.

Hogy az mivel járna, abba Jane inkább nem akart belegondolni.

– Ne aggódj, anya! Tudom, hogy sokat dolgozom, ami időnként fárasztó is, de azért még jól vagyok.

Evelyn tekintete szomorúvá és együttérzővé vált, és Jane tudta, hogy anyjának Brian jutott az eszébe.

– Nem lehet, hogy csak azért dolgozol ilyen sokat, mert azt akarod, hogy ne maradjon idő az emlékezésre?

Ha az anyja tudná, ki körül forognak Jane gondolatai mostanában, alaposan meglepődne. Mert a lány meglehetősen sokat gondolt Gavinre. Vajon mitől válhatott a férfi ilyen cinikussá? És ez milyen hatással van Seanra? Amióta megpróbálta őt is bevonni a terápiába, Gavin csak ritkán mutatkozott. Tehát legjobb lesz, ha megőrzi a józanságát, és nem gondol túl gyakran a férfi csillogó szemére.

– Biztos lehetsz benne, hogy nem erről van szó – jelentette ki nyomatékosan.

– Akkor jó – bólintott az anyja, majd hirtelen témát váltott: – Mesélj a milliomosodról! – kérte.

– Gavinre gondolsz?

– Miért, van másik is?

– Először is, ő nem az enyém.

– De milliomos, szoktam újságot olvasni. Szóval, milyen?

Jane már majdnem rávágta, hogy kemény fickó, de aztán visszafogta magát.

– Te is ismered – mondta inkább.

– Olyan férfi, akit egy valamirevaló nő nem felejt el egykönnyen. Még egy idősebb sem – tette hozzá Evelyn mosolyogva.

– Mindenesetre gondos apa.

Ezt tényleg így gondolta, még ha Gavin azt feltételezte is róla, hogy elnyújtja a kezelést, mert többet akar vele keresni. Bármi történt is a férfival, biztos, hogy nagyon megviselte. Azt pedig, hogy Sean anyja nem akar szerepet vállalni a fia életében, Jane egyenesen szörnyűnek találta.

Ő maga mindent megadott volna azért, hogy Brian mellett lehessen. A már megszokott fájdalom hirtelen elhatalmasodott rajta, és sehogy sem értette, hogyan tud egy nő lemondani a gyermekéről. És Gavinről...

– Milyen a háza? – kíváncsiskodott Evelyn.

– Hatalmas, szép, kilátással az óceánra. Álomház. Olyan, amelyet egy milliomostól elvárhat az ember.

– De fogadjunk, hogy nincs lelke, mint a mi házunknak!

– Ez igaz. Inkább ház, mint otthon.

Gavin magas igényei nyugtalanították Jane-t, mert ezzel nyomás alá helyezte a kisfiút. Láta, hogy a gyerek csodálattal néz az apjára, de azt is tudta, Gavin milyen gyakran ér haza későn. Sokat dolgozott, volt úgy, hogy haza sem tudott menni. Vajon szereti a munkáját? Azért fizette a személyzetet és őt is, hogy levegyék a válláról a gyereknevelés terhét?

Sean sokkal nagyobb sikereket érhetne el, ha az apja is részt venne a kezelésben. Ami egyébként azt jelentené, hogy neki is több időt kellene eltöltenie a férfival.

Mintha az élete nem lenne már így is éppen elég nehéz!

Jane-nek még hat hét és heti háromszori kezelés után sem sikerült egyszerűen úgy tekintenie a gyerekekre, mint egy kis betegre. Éppen a nappali padlóján ültek, amikor felemelte a fejét, és közvetlenül a kisfiú szemébe nézett. Amikor a gyerek viszonzta a mosolyát, érezte, ahogy tovább olvad a szívét ölelő jégpáncél. De az aznapi kezelésnek már majdnem a végére értek. A gyerek sérült agyfunkcióinak aktiválásában az emlékezet fontos szerepet játszott, és Jane éppen ezen dolgozott. A módszere abból állt, hogy egyidejűleg több utasítást is adott a gyerekeknek, aki aztán azokat önállóan végrehajtotta anélkül, hogy a lánynak emlékeztetnie kellett volna őt. Az volt a szép a dologban, hogy Sean azt hitte, egyszerűen csak játszani fognak a hatalmas, piros labdával.

– Fogd meg, Sean! – szólította fel a gyereket.

A kisfiú kinyújtotta rövidke karját, de nem volt elég gyors, így a habszivacs labda az arcát találta el.

– Labda! – Sean kuncogva hempergett a szőnyegen. Időközben egyre gyakrabban ejtett ki egy-egy szót, aminek Jane annyira örült, hogy jóformán megfedkezett a fájdalmas érzésről, amelyet a gyerek látványa okozott neki.

– Ügyes próbálkozás, kincsem. Most fogd meg a labdát és dobd vissza! – Ezúttal Sean elkapta a labdát, Jane pedig feszülten várta, hogy a gyerek emlékszik-e még a feladat második részére. A kisfiú nekilendült, majd a játék a levegőbe repült.

– Ügyes vagy, Sean! – dicsérte meg Jane bátorító mosollyal. – Fogd meg a labdát és dobd vissza! Remek! – kiáltotta, amikor a gyakorlat megint sikerült.

Újból megismételték a feladatot. Sean felemelte a labdát, mert nem sikerült elkapnia, majd visszadobta a lánynak. Jane tudta, hogy a hatévesek figyelme gyorsan alábbhagy, ezért számított rá, hogy Sean nyugtalan lesz. Nem sokkal később a kisfiú előrehajolt, és nagyot sóhajtott.

– Jól van, most már eleget labdázunk.

Bár a gyerek sokat haladt, és tulajdonképpen be is fejezhették volna a foglalkozást, Jane még egy dolgot ki akart próbálni.

– Akarsz valami mást játszani? Azt szeretném, ha megérintenéd a lábujjaidat, aztán

megsimogatnád a hasadat, végül tapsolnál egyet.

A fiú bólintott, majd összecsapta a tenyerét, és a lányra nézett.

– Érintsd meg a lábujjadat, simogasd meg a hasadat, majd tapsolj egyet!

Sean megdörzsölte a hasát, majd megérintette a lábujját.

– Még egyszer, Sean! Fogd meg a lábujjadat, simogasd meg a hasadat, tapsolj!

A gyerek megérintette a lábujját, megsimogatta a hasát, és tapsolt.

– Ügyes vagy! – kacsintott rá Jane.

Sean bólintott, és tovább akart játszani.

– Nem bánom – felelte a lány némi habozás után. – Dörzsöld meg a fejedet, tapsolj, aztán integess!

A kisfiú megdörzsölte a fejét, tapsolt, majd integetett. Ez hatalmas előrelépést jelentett. Az ilyen gyakorlatok edzették az agyfunkciókat, és Jane azt remélte, hogy Sean egyszer majd szavakat is egymáshoz tud fűzni. Mosolygott, de legbelül örömujjongásban tört ki. – Remek, Sean! – Felemelte a kezét, és a gyerek belecsapott. – Ma remekül együttműködtél velem, és rengeteget haladtál.

– Ez sokat ígérően hangzik – jegyezte meg a lány háta mögül Gavin.

Jane szíve elkezdett hevesebben verni.

– Sean, megjött apukád!

A gyerek az apjához rohant, átkarolta a lábát, majd felnézett rá.

– Apu!

A férfi egy pillanatig csak bámult a fiára, mintha nem akarna hinni a fülének.

– Szia, kishaver! – mondta neki rekedten. Amikor lehajolt, hogy átölelje a gyereket, aki rövidke karját apja erős nyaka köré fonta, Jane-nek könnyek szöktek a szemébe.

– Attól félttem, ezt már sohasem fogom hallani. – Gavin pillantásából csodálkozás és elismerés áradt. – Alig tudom elhinni.

– Ez most már tényleg előrelépés – mondta Jane némi iróniával a hangjában.

– Megértettem, ostoba voltam. – A férfi beismerése leszerelte a lányt.

Gavin zavartan mosolygott, majd felállt, és megsimogatta a kisfiú fejét.

– Sean, mindjárt itt a vacsora ideje.

A gyerek megfordult és Jane-re mutatott, aki már megértette a jeleit. Sean azt akarta, hogy ő is maradjon.

– Nagyon sajnálom, kincsem, de nekem mennem kell.

Nemcsak azért, mert fáradt volt, hanem azért is, mert még készülnie kellett a másnapi órákra. A gyereket pedig egyedül akarta hagyni az apjával, hogy együtt ünnepelhessék ezt a csodálatos pillanatot. Sean azonban odaszaladt hozzá, és a magasba emelte a karját. Ezzel jelezte, hogy szeretné, ha Jane átölelné. Az egész teljesen ösztönösen történt. A lány lehajolt, és egészen addig szorította magához a kisfiút, amíg az ki nem bontakozott az ölelésből, és vissza nem szaladt az apjához.

Gavin még mindig meg volt hökkenve.

– Ezt meg hogyan csinálta?

– Nem csináltam semmit, Sean volt az, aki keményen dolgozott a hármason.

– Le tudná ezt nekem fordítani? – ráncolta a homlokát a férfi.

– Három utasítás egyszerre. Három dolgot kell egymás után végrehajtania, ez jelenti az agytréninget. A gyakorlás serkenti az emlékezőtehetséget, és így Sean egyszer emlékezni fog a beszédre is, és egymáshoz kapcsolja majd a szavakat.

– Úgy tűnik, ez működik. Nagyon félttem, hogy már soha többé nem fog apunak szólítani – vallotta be a férfi meghatódva.

Mielőtt Jane feleszmélhetett volna, Gavin máris magához húzta, és megpördült vele. A lány nem tehetett mást, kénytelen volt belekapaszkodni a férfibá. Nem akart hozzá ilyen közel kerülni, és most már azt is tudta, miért. Gavin teste túlságosan is meleg volt, és férfias, akárcsak az illata. Jane-nek elakadt a lélegzete, és nem csak azért, mert körbe-körbe forgott.

Amikor Gavin végre letette, a lány ellépett tőle, és a kisfiúra nézett.

– Tudom, hogy túl lassúnak tűnik a kezelés, de Sean sokat fejlődött.

– Természetesen. – Gavin mosolyogva megragadta a kisfiút is, és őt is megpörgette. – Hiszen ő

egy Spencer – tette még hozzá, majd letette a gyereket.

Jane látta, hogy Sean megfogja az apja kezét, és reménykedve felnéz rá. A gyerek több figyelmet és több törődést igényelt volna, de Gavin csupán megborzolta a haját.

– Mosd meg a kezed, kisfiam, mindjárt eszünk.

Sean megrázta a fejét, és ismét Jane-re mutatott.

– Mondta már, hogy nem tud maradni.

De a gyerek csak a homlokát ráncolta, nem tetszett neki a válasz.

– Nyomás a fürdőszobába, Sean! Most.

A gyerek csalódottan és kelleetlenül ment ki, Jane pedig hirtelen kettesben maradt az apjával. Csak most vette észre, a férfi milyen figyelmesen nézi őt. Ismerte már ezt a pillantást, Gavin akart tőle valamit.

– Szerintem ide kellene költöznie – mondta a férfi.

– Tessék? – kérdezett vissza Jane döbbenten.

– Szeretném, ha ideköltözne. Hogy hosszasan és többet tudjon dolgozni Seannal.

Az ötlet olyan képtelen volt, hogy Jane nem is tudta, mit válaszolhatna rá. Így hát kapásból elutasította.

– Miért? – makacskodott Gavin.

– Az okokat nem kell megmagyaráznom. Nekem megvan a saját életem és egy másik foglalkozásom.

– Értem – húzta el a száját a férfi.

– Azt hiszi, pénzről van szó?

– Miért, talán nem?

Jane jóformán felkiáltott: nem! Már vétett az egyik maga által szabott íratlan szabály ellen azzal, hogy magához szorította a kisfiút. Lehet, hogy mások szemében ez a szabály szívtelennek tűnt, de számára ez jelentette az esélyt a túlélésre. Nem volt képes magához engedni egy kisfiút anélkül, hogy folyton eszébe ne jusson a saját elveszített gyermeke.

Gavin ráadásul még át is ölelte, miközben ő valami olyasmit érzett, amire még csak gondolni sem akart. Sohasem fog egy fedél alá költözni vele!

Védekezően összekulcsolta a karját a mellén.

– Úgy látom, itt maga az egyetlen, aki folyton a pénzről beszél.

– Felejtse el, amit mondtam! – túrt bele a hajába a férfi. – Közelítsük meg másként a dolgot! – ajánlotta. – Maga fáradtnak látszik. Higgye el, nekem általában nem tűnik fel az ilyesmi, de a maga esetében ezt nem lehet nem észrevenni.

Jane ezen nem is csodálkozott. A kezdeti lelkesedés után, melyet Sean áttörése váltott ki belőle, most úgy érezte, mintha ahhoz sem lenne elég ereje, hogy egyik lábát a másik elé helyezze.

– Nekem most haza kell mennem – jelentette ki.

– Ha ideköltözne, máris otthon lehetne. És akkor teljes egészében a Seannal való munkára tudna összpontosítani.

Gavin pontosan ebben tévedett, hiszen Jane már most is túl sokat gondolt őrá, márpedig ennek nem örült. És ha ideköltözne, a dolog csak még rosszabb lenne.

– Szóba sem jöhet.

– Akkor legalább azt gondolja végig – sóhajtott a férfi –, hogy tudna-e többször jönni.

– Magának kellene több időt töltenie a fiával.

– Ez igaz. De heti eggyel több foglalkozással kihasználhatnánk a mai áttörést, és ez elősegítené a gyógyulást.

– Nem akarom a gyereket túl nagy nyomás alá helyezni – tiltakozott a lány.

– Sean nem akarta, hogy máris elmenjen. Maga szerint ez erőltetésnek számít? Hiszen szeret magával dolgozni. Csak egy órával többet. Túl nagy kérés?

A férfi nem is sejtette, mit kíván tőle.

– Heti hatvan perc, hogy visszaadjuk a fiának az életét – villogott Gavin szeme kihívóan, mivel a lány nem válaszolt. – És ez magának is megérné anyagilag – ígérte.

Már akkor meggyőzte Jane-t, mielőtt a díjazást ismét szóba hozta volna, de a férfinak ezt nem kellett tudnia. Ha pénzéhesnek tartja őt, hát annál jobb, azzal sikerül biztonságban tartania magától. Jane ugyanis nem akart személyes kapcsolatot kialakítani a férfival, aki már így is éppen elég fenyegetést jelentett a számára.

– Nos, nem bánom – egyezett bele. – Heti egy órával többet foglalkozom veled.

Jane kinyitotta a szemét, és a vakító fény felé pislogott, majd elhúzta a száját. Erős fájdalom hasított a fejébe. Amikor megérintette a homlokát, rémisztően hatalmas púpot tapintott ki rajta.

Amilyen óvatosan csak tudott, végignézett magán. A karjából cső lógott ki, mellkasára kerek tapaszokkal vezetékek voltak ragasztva, melyek egy csipogó géphez vezettek. Egy nagyon kemény ágyban feküdt, melynek fejrészét megemelték, és egy összehúzott függöny választotta el a külvilágtól.

Égészen halványan vissza tudott emlékezni valami nagy zűrzavarra. Egy teremre, ahol betolták egy megvilágított csőbe, amelyben nem volt szabad megmozdulnia.

Most pedig minden porcikája szörnyen fájt. Valaki hirtelen félrehúzta a függönyt, aztán az anyja hajolt fölé.

– Jane! Hála istennek, felébredtél!

– Anyu! – Jane ajka száraz volt, a hangja rekedt. – Hol vagyok?

– A baleseti osztályon.

– Miért? – Micsoda ostoba kérdés, gondolta a lány, és még egyszer óvatosan megtapogatta a hatalmas puklit a fején. De vajon hogyan szerezte? – Mi történt? – kérdezte.

– Balesetet szenvedtél az autóval.

Jaj, egek! Jane erre egyáltalán nem emlékezett. Behunyta a szemét, és megkönnyebbülten állapította meg, hogy a fejében alábbhagyott a fájdalom. Amikor ismét felnézett, látta, hogy az anyja rámosolyog.

– Megint elaludtál.

– Te mit csinálsz itt? – Jane feje már sokkal kevésbé fájt.

– Megtalálták a telefonszámomat a táskádban, és felhívtak. – Evelyn megszorította a kezét. – Lil néni is itt van, de csak egyenként engednek be bennünket hozzád, ezért egymást váltva ülünk melletted. Az idő nagy részében nem is voltál magadnál.

– De most ébren vagyok.

– Én is. És egyhamar nem is fogok tudni elaludni. Arra várni, hogy a gyerekem hazajöjjön, aztán megtudni, hogy balesetet szenvedett, rendesen felizgatja az embert.

– Nagyon sajnálom, anyu. De most már igazán jól vagyok – füllentette Jane. – Most már hazamehetünk.

A kórházi tartózkodás költségeire inkább nem is akart gondolni. Helyettesítő tanárként nem kapott mindenre kiterjedő betegbiztosítást, mint a teljes munkaidős kollégái.

– Te majd csak akkor jöhetsz, ha az orvosok is megengedik – ellenkezett Evelyn. – Itt akarnak tartani megfigyelésre. Ha valaki elveszíti az eszméletét, biztosra kell menniük, hogy az agy nem sérült.

Agyi trauma... Sean... Gavin... Jane már emlékezett. Az emlékezőtehetsége tökéletesen működött. – Nem sérült az agyam.

– Helyes. Ennek ellenére meg kell várnunk, amíg hazaengednek. Szörnyen aggódtam, amikor nem értél haza a szokott időben. A kocsid már régi és megbízhatatlan, aztán meg azok a meredek, kanyargós utcák... K tudja, mi minden történhetett volna! Felhívtam Gavint, és...

– Jaj, csak azt ne! Honnan tudta a telefonszámát?

– Ott volt a névjegykártyája az íróasztalodon.

– Vagy úgy! – sóhajtott Jane.

– Tudni akartam, hogy ott vagy-e még. De amikor mondta, hogy már régen otthon kellene lenned, elkezdtem aggódni, ő pedig azonnal felajánlotta a segítségét. Nagyon kedves embernek tűnik.